

บทที่ 5

สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ

จากค้นคว้าอิสระเรื่องวิเคราะห์ผลการดำเนินงานของบริษัทในอุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับในเขตนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดลำพูน ระหว่างปี พ.ศ. 2540-2544 มีวัตถุประสงค์เพื่อทำการวิเคราะห์ผลการดำเนินงานและปัญหาของบริษัทในอุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับในเขตนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดลำพูน ระหว่างปี พ.ศ. 2540-2544 โดยอาศัยข้อมูลทางการเงินที่ปรากฏอยู่ในงบการเงินของบริษัททั้ง 5 แห่งที่อยู่ในอุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับ เพื่อนำมาวิเคราะห์ทางการเงินโดยใช้เครื่องมือทางการเงิน ได้แก่ การวิเคราะห์เปรียบเทียบ และการวิเคราะห์อัตราส่วนทางการเงิน แล้วทำการสรุปผลการศึกษาที่ได้พร้อมทั้งเสนอแนะสิ่งที่คาดว่าจะประโยชน์ให้แก่อุตสาหกรรมและผู้ที่เกี่ยวข้อง

1. สรุปผลการศึกษา

1.1 ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบตามแนวโน้ม

สำหรับแหล่งที่มาของเงินทุนของบริษัทอุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับ ในช่วงที่ทำการศึกษาระหว่างปี พ.ศ.2540-2544 พบว่าแหล่งเงินทุนของอุตสาหกรรมเจียรไนเพชรส่วนใหญ่ได้มาจากหนี้สินหมุนเวียนที่เป็นการกู้ยืมเงินระยะสั้นจากบริษัทที่เกี่ยวข้องและผู้ถือหุ้นของบริษัท โดยมีแนวโน้มลดลงเฉลี่ยร้อยละ 9.73 แต่ในขณะเดียวกันเงินทุนจากส่วนของผู้ถือหุ้นมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 202.27 อันเนื่องมาจากในช่วงที่ทำการศึกษา พบว่าบริษัทในอุตสาหกรรมเจียรไนเพชรมีผลประกอบการโดยเฉลี่ยเกิดกำไร ประกอบกับมีการเพิ่มทุนเพื่อเพิ่มสภาพคล่องของบริษัท ไคมอนด์ จิวเวลรี่ จำกัด ในปี พ.ศ.2541 และมีการลงทุนของผู้ประกอบการรายใหม่ คือ บริษัท สตาร์ไลท์ จิวเวลรี่ จำกัด ดังนั้นจึงทำให้แหล่งเงินทุนของอุตสาหกรรมเจียรไนเพชรมีการขยายตัวเพิ่มอย่างรวดเร็ว สำหรับเงินทุนที่ได้มาอุตสาหกรรมได้นำไปลงทุนในสินทรัพย์หมุนเวียนและสินทรัพย์ถาวรเป็นส่วนใหญ่ โดยมีแนวโน้มเฉลี่ยเพิ่มขึ้นเท่ากับ ร้อยละ 396.81 และ ร้อยละ 200.07 สำหรับสินทรัพย์หมุนเวียนที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นนั้น ได้แก่ เงินสดและเงินฝากธนาคาร และรายการของลูกหนี้การค้า ส่วนการลงทุนในสินทรัพย์ถาวรมานั้น โดยใหญ่เป็นการลงทุนทางการก่อสร้างและเพิ่มเติมอาคารและโรงงาน และลงทุนในเครื่องจักร เช่น เครื่องเจียรไนเพชร เครื่องตัดเพชร เครื่องอัดงานเจียรไนเพชร เป็นต้น สำหรับด้านผลการดำเนินงานนั้นพบว่าอุตสาหกรรมเจียรไนเพชรมีรายได้หลักเกิดจากค่าบริการในการเจียรไนเพชรและตัดเพชร โดยส่วนใหญ่เป็นการเจียรไนเพื่อป้อนให้แก่บริษัท

ใหญ่และบริษัทที่เกี่ยวข้องในประเทศอิสราเอล บริษัทที่อยู่ในต่างประเทศจะส่งเพชรมายังบริษัทในประเทศไทยเพื่อเจียรไนและส่งกลับไปยังบริษัทในต่างประเทศ(Re-Export)เพื่อนำไปประกอบเป็นตัวเรือน โดยรายได้ค่าบริการของอุตสาหกรรมมีแนวโน้มที่สูงขึ้นเฉลี่ยเพิ่มขึ้นเท่ากับ ร้อยละ 84.86 ทางด้านรายได้อื่น ๆ นั้น พบว่าส่วนใหญ่เป็นรายการกำไรจากอัตราแลกเปลี่ยน โดยมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นร้อยละ 1,667.78 สำหรับต้นทุนบริการนั้นมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเฉลี่ยเท่ากับ ร้อยละ 69.56 ส่วนค่าใช้จ่ายในการขายและบริหารที่ได้อาจรวมผลขาดทุนจากอัตราแลกเปลี่ยนไว้ด้วยกัน พบว่ามีแนวโน้มเฉลี่ยเพิ่มขึ้นเท่ากับ ร้อยละ 40.43 และสำหรับกำไรสุทธินั้นมีอัตราการเติบโตเฉลี่ยเท่ากับ ร้อยละ 149.07 โดยอุตสาหกรรมเริ่มมีผลประกอบการเป็นกำไรตั้งแต่ปี พ.ศ. 2542 เป็นต้นมา และจากการประกาศเปลี่ยนระบบการแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศจากระบบตรึงเงินมาเป็นแบบลอยตัวในปี พ.ศ. 2540 พบว่าเกิดผลกระทบต่อผลการดำเนินงานของอุตสาหกรรมในปี พ.ศ. 2540 มากที่สุด เนื่องจากในปี พ.ศ. 2540 อุตสาหกรรมมีสัดส่วนของเจ้าหนี้ต่างประเทศระยะสั้นอยู่ถึง 48 ล้านบาท โดยเป็นหนี้สินของบริษัท ไคมอนด์ จิวเวลรี่ จำกัด ทั้งหมด ดังนั้นจึงทำให้อุตสาหกรรมเกิดผลขาดทุนจากอัตราแลกเปลี่ยนสูงเท่ากับ 4.95 ล้านบาท มีผลสืบเนื่องทำให้อุตสาหกรรมมีผลประกอบการเกิดขาดทุนสุทธิมากขึ้นในปี พ.ศ. 2540 แต่ผลกระทบต่อทางด้านขาดทุนจากอัตราแลกเปลี่ยนนี้ได้ลดน้อยลงในปี พ.ศ. 2541-2544 เนื่องจากอุตสาหกรรมมีแนวโน้มในการก่อหนี้ลดลงสอดคล้องกับการวิเคราะห์ห้วงบุคคลตามแนวโน้มของอุตสาหกรรมเจียรไนเพชร(ตามตารางที่ 30) ประกอบกับอัตราแลกเปลี่ยนเริ่มจะมีเสถียรภาพมากขึ้น ดังนั้นจึงทำให้เกิดผลกระทบต่ออัตราแลกเปลี่ยนน้อยลง

ส่วนอุตสาหกรรมเครื่องประดับนั้น พบว่าแหล่งเงินทุนของอุตสาหกรรมเครื่องประดับได้มาจากส่วนของผู้ถือหุ้นเป็นหลัก โดยมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 72.41 อันเนื่องมาจากผลประกอบการเฉลี่ยแต่ละปีเกิดกำไร และการเพิ่มทุนของบริษัท เอ็ม.เค. จิวเวลรี่ จำกัด ในปี พ.ศ. 2544 จึงทำให้ส่วนของผู้ถือหุ้นของอุตสาหกรรมมีการขยายตัวในทิศทางที่เพิ่มขึ้น ส่วนการก่อหนี้สินนั้นมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 57.93 โดยหนี้สินหมุนเวียนมีการขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ 125.89 และหนี้สินระยะยาวมีการขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ 29.27 พบว่ามีเพียงบางบริษัทในอุตสาหกรรมเครื่องประดับที่มีแหล่งเงินทุนมาจากการก่อหนี้เป็นหลัก ได้แก่ บริษัท บลู สกาย จิวเวลรี่ จำกัด ซึ่งเป็นบริษัทที่เริ่มเปิดดำเนินการในช่วงที่ได้ทำการศึกษา โดยมากเงินกู้ยืมของบริษัทได้มาจากกรรมการบริษัท ส่วนการกู้ยืมเงินจากสถาบันการเงินภายในประเทศนั้นมีอยู่น้อยมาก สำหรับเงินทุนที่ได้มาจะนำไปลงทุนในสินทรัพย์หมุนเวียนและสินทรัพย์ถาวร ซึ่งมีแนวโน้มเฉลี่ยเพิ่มขึ้น เท่ากับ ร้อยละ 58.96 และ ร้อยละ 54.94 สำหรับสินทรัพย์หมุนเวียนที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นนั้น ได้แก่ ลูกหนี้การค้าและสินค้าคงเหลือ ส่วนการลงทุนในสินทรัพย์ถาวรนั้น เป็นการลงทุนเพื่อการก่อสร้างและปรับปรุงต่อเติมอาคารและโรงงาน และซื้อเครื่องจักรและอุปกรณ์ต่างๆเพื่อใช้ในการผลิต การขยายตัวของสินทรัพย์หมุนเวียนและสินทรัพย์ถาวรของอุตสาหกรรมส่วนหนึ่งมาจากการมีจำนวนของบริษัทในอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้น คือ บริษัท บลู สกาย จิวเวลรี่ ที่เริ่มมีผลประกอบการในปี พ.ศ. 2542

ดังนั้นจึงมีผลสืบเนื่องทำให้การลงทุนในสินทรัพย์หมุนเวียนและสินทรัพย์ถาวรของอุตสาหกรรมมีการขยายตัวเพิ่มขึ้นด้วย ประกอบกับการเพิ่มขึ้นของยอดขายจึงทำให้อุตสาหกรรมมีรายการการลงทุนในลูกหนี้การค้าและสินค้าคงเหลือเพิ่มขึ้น สำหรับด้านผลการดำเนินงานนั้นพบว่าอุตสาหกรรมมีรายได้หลักเกิดจากการส่งออกเครื่องประดับ อันประกอบด้วยเครื่องประดับแท้ที่ทำด้วยเงินและเครื่องประดับเทียม โดยส่วนใหญ่เป็นเครื่องประดับแฟชั่นที่มีราคาไม่สูงมาก ดังนั้นจึงทำให้ยอดขายของอุตสาหกรรมยังสามารถที่จะขยายตัวได้ทั้งที่เศรษฐกิจโดยรวมของโลกยังไม่กระเตื้องขึ้นเท่าไร แม้ว่าเครื่องประดับจะมีสินค้าที่จำเป็นก็ตาม แต่เนื่องจากเครื่องประดับเป็นสิ่งที่อยู่คู่กับผู้หญิง จึงทำให้การบริโภคเครื่องประดับมีการเปลี่ยนแปลงไปตามแฟชั่นอยู่เสมอ โดยรายได้ที่เกิดจากการขายของอุตสาหกรรมมีแนวโน้มที่สูงขึ้นเฉลี่ยเพิ่มขึ้นเท่ากับ ร้อยละ 57.59 ทางด้านรายได้อื่นๆพบว่าส่วนใหญ่เป็นรายการกำไรจากอัตราแลกเปลี่ยน มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นร้อยละ 223.50 สำหรับต้นทุนขายนั้นมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเฉลี่ย เท่ากับร้อยละ 118.51 ส่วนค่าใช้จ่ายในการขายและบริหารซึ่งได้รวมผลขาดทุนจากอัตราแลกเปลี่ยนไว้ด้วยกัน พบว่ามีแนวโน้มเฉลี่ยเพิ่มขึ้นเท่ากับ ร้อยละ 48.76 ในด้านของดอกเบี้ยจ่ายมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 169.56 โดยส่วนใหญ่เป็นดอกเบี้ยจ่ายของบริษัท บลู สกาย จิวเวลรี่ จำกัด โดยบริษัท บลูสกาย จิวเวลรี่ จำกัด โดยบริษัทมีสัดส่วนการก่อหนี้สินระยะยาวโดยเฉลี่ยสูงที่สุดในอุตสาหกรรมเท่ากับ ร้อยละ 80.74 (หนี้สินระยะยาวของบริษัทบลู สกาย จิวเวลรี่ จำกัด เฉลี่ย 4 ปี เท่ากับ 25.55 ล้านบาท) และสำหรับกำไรสุทธินั้นมีอัตราการเติบโตเฉลี่ยเท่ากับ ร้อยละ 37.73 พบว่าทุกบริษัทในอุตสาหกรรมมีแนวโน้มในการทำกำไร โดยเฉลี่ยเพิ่มขึ้น

1.2 ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบตามแนวคิด

โครงสร้างการลงทุนในสินทรัพย์รวมของอุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับในช่วงที่ทำการศึกษาค้นคว้าสำหรับอุตสาหกรรมเพชรในเพชรมีการลงทุนในสินทรัพย์ถาวรมากที่สุดเฉลี่ยเท่ากับ ร้อยละ 71.41 ส่วนการลงทุนในสินทรัพย์หมุนเวียนมีการลงทุนเฉลี่ยเพียงร้อยละ 22.46 โดยส่วนประกอบของสินทรัพย์หมุนเวียนที่อุตสาหกรรมมีการลงทุนสูงสุด คือ รายการเงินสดและเงินฝากธนาคาร รองลงมาคือ ลูกหนี้การค้า โดยพบว่าโครงสร้างทางการเงินและโครงสร้างเงินทุนของอุตสาหกรรมเพชรในเพชรนั้น ในช่วงที่ทำการศึกษาค้นคว้ามีการใช้เงินทุนจากหนี้สินหมุนเวียนที่ได้มาจากการกู้ยืมจากบริษัทที่เกี่ยวข้องและผู้ถือหุ้นเป็นหลัก โดยมีสัดส่วนเฉลี่ยเท่ากับร้อยละ 15.91 และ ร้อยละ 40.01 ตามลำดับ สำหรับเงินทุนที่ได้มาจากส่วนของผู้ถือหุ้นนั้นพบว่าประกอบด้วยทุนที่เรียกชำระแล้วเฉลี่ยร้อยละ 71.48 และส่วนของขาดทุนสะสมเฉลี่ยร้อยละ 35.08 แต่ถึงอย่างไรก็ตามพบว่าสัดส่วนแหล่งเงินทุนที่มาจากส่วนของผู้ถือหุ้นมีแนวโน้มสูงขึ้นส่งผลให้สัดส่วนของหนี้สินของอุตสาหกรรมลดลง เนื่องจากอุตสาหกรรมมีผลกำไรจากการประกอบการโดยเฉลี่ยเพิ่มขึ้น ดังนั้นจึงส่งผลให้ส่วนของผู้ถือหุ้นของอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้นด้วย สำหรับด้านผลการดำเนินงานพบว่าอุตสาหกรรมมีรายได้ค่าบริการที่เกิดจากการเพชรในเพชรและตัดเพชร โดยเฉลี่ยแล้วเพิ่มขึ้นทุกปี

โดยต้นทุนบริการของอุตสาหกรรมก็เพิ่มขึ้นตามรายได้ค่าบริการที่เพิ่มขึ้น โดยเฉลี่ยแล้วอุตสาหกรรมมีสัดส่วนของต้นทุนบริการเท่ากับ ร้อยละ 71.74 อันก่อให้เกิดผลตอบแทนกำไรขั้นต้นเฉลี่ยเท่ากับ ร้อยละ 26.98 โดยเมื่อรวมกับรายได้อื่นที่เกิดจากกำไรจากอัตราแลกเปลี่ยนโดยเฉลี่ยเท่ากับ ร้อยละ 2.72 ก็จะสามารถนำไปจัดสรรให้แก่ค่าใช้จ่ายในการขายและบริหารที่มีสัดส่วนเฉลี่ยเท่ากับร้อยละ 27.33 ได้อย่างเพียงพอ ถึงแม้ว่าโดยเฉลี่ยอุตสาหกรรมจะมีสัดส่วนในการก่อหนี้สูงกว่าเงินทุนจากส่วนของผู้ถือหุ้น แต่การก่อหนี้ของอุตสาหกรรมเป็นการให้ความช่วยเหลือจากบริษัทที่เกี่ยวข้องและผู้ถือหุ้น โดยให้กู้แบบไม่มีดอกเบี้ย ดังนั้นจึงทำให้อุตสาหกรรมไม่มีค่าใช้จ่ายทางด้านดอกเบี้ย โดยอุตสาหกรรมจะเหลือกำไรสุทธิในสัดส่วนเฉลี่ยเท่ากับร้อยละ 2.37 จะเห็นว่าโครงสร้างของงบกำไรขาดทุนของอุตสาหกรรมมีแนวโน้มดีขึ้นจากปี พ.ศ.2540 โดยที่สัดส่วนของต้นทุนบริการและค่าใช้จ่ายในการขายและบริหารของอุตสาหกรรมมีแนวโน้มลดลง มีผลให้สัดส่วนกำไรสุทธิของอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้น แสดงว่าโดยรวมแล้วอุตสาหกรรมสามารถดำเนินกิจการเพื่อให้เกิดผลตอบแทนได้ดีขึ้น และจากการศึกษาโครงสร้างต้นทุนของอุตสาหกรรม พบว่าอุตสาหกรรมเจียรไนเพชรเป็นอุตสาหกรรมที่ต้องใช้แรงงานจำนวนมาก องค์ประกอบของต้นทุนค่าบริการส่วนใหญ่คือ ค่าแรงที่จ่ายให้แก่พนักงานเป็นรายวัน โดยมีได้จ่ายตามผลผลิตที่ได้ ซึ่งอาจจะถือว่าต้นทุนแรงงานเป็นต้นทุนคงที่ก็ได้ ดังนั้นหากจะทำให้ต้นทุนการบริการของอุตสาหกรรมมีสัดส่วนที่ลดลง ย่อมหมายความว่าอุตสาหกรรมจะต้องวางแผนในการเพิ่มผลผลิตต่อแรงงานให้มากขึ้น แต่ทั้งนี้ก็จะต้องไม่ลืมที่จะรักษาคุณภาพการผลิตด้วย และในขณะเดียวกันการลดหรือตัดค่าใช้จ่ายในการขายและบริหารลงไปก็จะทำให้อุตสาหกรรมมีผลกำไรที่ดีขึ้น

สำหรับ โครงสร้างการลงทุนในสินทรัพย์รวมของอุตสาหกรรมเครื่องประดับ พบว่าในช่วงที่ทำการศึกษามีการลงทุนในสินทรัพย์หมุนเวียนมากที่สุดเฉลี่ยร้อยละ 51.55 รองลงมา คือ สินทรัพย์ถาวรมีการลงทุนเฉลี่ยร้อยละ 41.04 ส่วนประกอบของสินทรัพย์หมุนเวียนส่วนใหญ่ที่อุตสาหกรรมมีการลงทุนสูงสุด คือ ลูกหนี้การค้า รองลงมา คือรายการสินค้าคงเหลือ ดังนั้นความเสี่ยงในการขาดสภาพคล่องของอุตสาหกรรมจะเป็นเช่นไรนั้นจึงขึ้นอยู่กับคุณภาพของลูกหนี้และสินค้าคงเหลือเป็นสำคัญ ว่าอุตสาหกรรมจะสามารถบริหารได้ดีเพียงไรเพื่อให้เกิดกระแสเงินสดเข้าสู่อุตสาหกรรมได้โดยเร็ว ส่วนโครงสร้างทางการเงินและโครงสร้างเงินทุนของอุตสาหกรรมเครื่องประดับนั้น ในช่วงที่ทำการศึกษาพบที่มีการใช้เงินทุนจากส่วนของผู้ถือหุ้นเป็นหลัก โดยมีสัดส่วนเฉลี่ยเท่ากับร้อยละ 68.56 โดยเป็นส่วนของทุนที่เรียกชำระแล้วเฉลี่ยร้อยละ 37.67 และส่วนของกำไรสะสมเฉลี่ย ร้อยละ 30.89 โดยบริษัท เอ็ม.เค. จิวเวลรี่ จำกัด มีการจัดหาทุนจากส่วนของผู้ถือหุ้นมากที่สุดในอุตสาหกรรม ส่วนด้านการก่อหนี้ของอุตสาหกรรมนั้น พบว่าอุตสาหกรรมมีการก่อหนี้สินหนี้สินระยะยาวมากกว่าหนี้สินหมุนเวียน พบว่าการก่อหนี้สินระยะยาวมีเฉลี่ยเท่ากับ ร้อยละ 18.10 ขณะที่การก่อหนี้สินหมุนเวียนเฉลี่ยเท่ากับ ร้อยละ 13.34 พบว่าบริษัท บลู สกาย จิวเวลรี่ จำกัด เลือกจัดหาแหล่งเงินทุนจากการก่อหนี้ระยะยาว โดยการกู้ยืมเงินจากกรรมการของบริษัทและสถาบันการเงินเป็นหลัก

แต่ถึงกระนั้นสัดส่วนของส่วนของผู้ถือหุ้นของบริษัทก็มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น เนื่องจากกำไรสะสมที่เพิ่มขึ้น(ตามตารางที่ 26) สำหรับด้านผลการดำเนินงาน พบว่าอุตสาหกรรมมีรายได้อาจเพิ่มขึ้นทุกปี ต้นทุนขายของอุตสาหกรรมก็เพิ่มขึ้นตามยอดขายที่เพิ่มขึ้น โดยเฉลี่ยแล้วอุตสาหกรรมมีสัดส่วนของต้นทุนขายเท่ากับ ร้อยละ 65.05 ก่อให้เกิดผลตอบแทนกำไรขั้นต้นเฉลี่ยเท่ากับ ร้อยละ 34.65 ซึ่งสามารถนำไปจัดสรรให้แก่ค่าใช้จ่ายในการขายและบริหารที่มีอัตราเฉลี่ยร้อยละ 21.11 และดอกเบี้ยสำหรับการเงินกู้ยืมเฉลี่ยร้อยละ 0.76 ได้อย่างเพียงพอ นอกจากนี้แล้วอุตสาหกรรมยังมีรายได้อื่นที่เกิดจากกำไรจากอัตราแลกเปลี่ยนโดยเฉลี่ยเท่ากับ ร้อยละ 1.89 เมื่อทำการจ่ายภาษีในส่วนของผลประกอบการที่เกิดจากรายได้ที่ไม่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนแล้ว อุตสาหกรรมจะเหลือกำไรสุทธิในสัดส่วนเฉลี่ยร้อยละ 12.59 พบว่าอุตสาหกรรมเครื่องประดับ มีสัดส่วนกำไรขั้นต้นและกำไรสุทธิโดยเฉลี่ยแต่ละปีนั้นสูงกว่าอุตสาหกรรมเพชรในเพชร(อุตสาหกรรมเพชรในเพชรมีสัดส่วนกำไรขั้นต้นเฉลี่ยร้อยละ 26.98 และสัดส่วนกำไรสุทธิเฉลี่ย ร้อยละ 2.37) เนื่องจากอุตสาหกรรมเครื่องประดับเป็นอุตสาหกรรมที่ก่อให้เกิดผลผลิตที่มีมูลค่าเพิ่ม(Value Added)สูงขึ้น จึงทำให้สามารถจำหน่ายได้ในราคาที่สูงขึ้นด้วย ดังนั้นจึงทำให้สัดส่วนของกำไรในทุกประเภทของอุตสาหกรรมเครื่องประดับสูงกว่าอุตสาหกรรมเพชรในเพชรที่เป็นการรับจ้างเพชรในและตัดเพชรเท่านั้น โดยมีได้มีการสร้างให้เกิดมูลค่าเพิ่มแก่อัญมณีจนถึงขั้นสุดท้าย

1.1 ผลการวิเคราะห์อัตราส่วนทางการเงิน

จากการวิเคราะห์สภาพคล่องของอุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับ พบว่าบริษัทที่อยู่ในอุตสาหกรรมเครื่องประดับจะมีอัตราส่วนของเงินทุนหมุนเวียนและอัตราส่วนเงินทุนหมุนเวียนเร็วสูงกว่าบริษัทที่อยู่ในอุตสาหกรรมเพชรในเพชร โดยมีอัตราส่วนของเงินทุนหมุนเวียนและอัตราส่วนเงินทุนหมุนเวียนเร็วเท่ากับ 3.86 เท่า และ 2.95 เท่า ในขณะที่อุตสาหกรรมเพชรในเพชรมีอัตราส่วนเท่ากับ 0.33 เท่า และ 0.25 เท่า ทั้งนี้เนื่องจากบริษัทที่อยู่ในอุตสาหกรรมเพชรในเพชรมีการลงทุนในสินทรัพย์หมุนเวียนต่ำ และด้วยเหตุที่เป็นธุรกิจให้บริการจึงทำให้ไม่มีการลงทุนทางด้านวัตถุดิบที่เป็นสินค้า ขณะเดียวกันก็มีการก่อหนี้สินหมุนเวียนสูงโดยหนี้สินหมุนเวียนที่มีสัดส่วนสูงสุด คือ เงินยืมระยะสั้นจากผู้ถือหุ้นและบริษัทที่เกี่ยวข้อง ในขณะที่อุตสาหกรรมเครื่องประดับมีสัดส่วนของสินทรัพย์หมุนเวียนสูงกว่าหนี้สินหมุนเวียนมาก โดยเป็นการลงทุนในลูกหนี้และสินค้าคงเหลือในสัดส่วนที่สูง ดังนั้นแสดงว่าสภาพคล่องของอุตสาหกรรมเครื่องประดับจะมีมากน้อยเพียงไรนั้น ก็ขึ้นอยู่กับการบริหารลูกหนี้และสินค้าคงเหลือเป็นสำคัญ

จากการวิเคราะห์สภาพเสี่ยงของอุตสาหกรรม พบว่าเงินทุนส่วนใหญ่ของอุตสาหกรรมเพชรในเพชรได้มาจากหนี้สินซึ่งเป็นหนี้สินหมุนเวียนมากกว่าเงินทุนจากส่วนของผู้ถือหุ้น โดยมีสัดส่วนของหนี้สินต่อส่วนของผู้ถือหุ้นเฉลี่ย เท่ากับ 1.75 เท่า ในขณะที่อุตสาหกรรมเครื่องประดับมีสัดส่วนเท่ากับ 0.46 เท่า แสดงว่าอุตสาหกรรมเครื่องประดับใช้เงินทุนจากส่วนของผู้ถือหุ้นในการดำเนินงานและลงทุนใน

สินทรัพย์มากกว่าการก่อหนี้ พบว่าแต่ละปีส่วนของผู้ถือหุ้นของอุตสาหกรรมเจียร์ไนเพชร์และอุตสาหกรรมเครื่องประดับมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น เนื่องจากการดำเนินงานของอุตสาหกรรมโดยเฉลี่ยแล้วมีแนวโน้มเกิดผลกำไรทุกปี ทำให้กำไรสะสมของอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ประกอบกับการเพิ่มทุนของบางบริษัทในอุตสาหกรรมและการลงทุนของผู้ประกอบการรายใหม่ ดังนั้นจึงทำให้ส่วนของผู้ถือหุ้นของอุตสาหกรรมเติบโตขึ้น แสดงให้เห็นว่าอุตสาหกรรมมีความเสี่ยงในการชำระหนี้ลดลง ส่วนการจัดโครงสร้างสินทรัพย์รวมนั้น พบว่าอุตสาหกรรมเจียร์ไนเพชร์จะจัดหาเงินทุนมาลงทุนในสินทรัพย์รวมจากส่วนของหนี้สินเป็นหลัก โดยจะเห็นได้จากอัตราส่วนหนี้สินรวมต่อสินทรัพย์รวมเฉลี่ย เท่ากับ 0.69 เท่า ในขณะที่อุตสาหกรรมเครื่องประดับจะจัดหาเงินทุนมาลงทุนในสินทรัพย์รวมจากส่วนของผู้ถือหุ้นเป็นส่วนใหญ่ โดยมีอัตราส่วนหนี้สินรวมต่อสินทรัพย์รวมเฉลี่ย เท่ากับ 0.31 เท่า อันจะเห็นได้ว่าอุตสาหกรรมเจียร์ไนเพชร์มีความเสี่ยงในการชำระหนี้ในอนาคตสูงกว่าอุตสาหกรรมเครื่องประดับ และในส่วนของความสามารถในการชำระดอกเบี้ยเงินกู้ยืมของอุตสาหกรรมนั้น พบว่าอุตสาหกรรมเครื่องประดับมีความสามารถในการชำระหนี้ได้สูง โดยมีอัตราส่วนเฉลี่ยเท่ากับ 20.82 เท่า ส่วนอุตสาหกรรมเจียร์ไนเพชร์นั้น ถึงแม้จะมีความเสี่ยงในการชำระหนี้สูงกว่าอุตสาหกรรมเครื่องประดับ แต่การกู้ยืมทั้งหมดเป็นการกู้ยืมโดยไม่คิดดอกเบี้ย ดังนั้นจึงทำให้อุตสาหกรรมไม่มีภาระทางด้านดอกเบี้ยเลย

จากการวิเคราะห์สมรรถภาพในการดำเนินงานของอุตสาหกรรม พบว่าอุตสาหกรรมเจียร์ไนเพชร์มีความสามารถในการใช้สินทรัพย์หมุนเวียนเพื่อก่อให้เกิดรายได้ได้ดีกว่าอุตสาหกรรมเครื่องประดับ ในขณะที่เดียวกันอุตสาหกรรมเครื่องประดับก็สามารถใช้สินทรัพย์ถาวรเพื่อก่อให้เกิดรายได้ได้ดีกว่าอุตสาหกรรมเจียร์ไนเพชร์ โดยพบว่าอุตสาหกรรมเจียร์ไนเพชร์มีอัตราการหมุนเวียนของสินทรัพย์หมุนเวียนเฉลี่ยเท่ากับ 8.35 เท่า ส่วนอุตสาหกรรมเครื่องประดับมีอัตราการหมุนเวียนของสินทรัพย์ถาวรเฉลี่ย เท่ากับ 2.74 เท่า เมื่อพิจารณาการหมุนเวียนของสินทรัพย์รวมแล้ว พบว่าอุตสาหกรรมเจียร์ไนเพชร์มีการหมุนของสินทรัพย์รวมเฉลี่ยเท่ากับ 1.87 เท่า มากกว่าอุตสาหกรรมเครื่องประดับที่มีอัตราการหมุนเฉลี่ยเท่ากับ 1.12 เท่า แต่ถึงอย่างไรก็ตามก็แสดงให้เห็นว่าอุตสาหกรรมโดยรวมทั้งหมดสามารถใช้ประโยชน์จากสินทรัพย์ที่มีอยู่เพื่อให้เกิดรายได้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่วนทางด้านการบริหารลูกหนี้ นั้น พบว่าระยะเวลาในการเก็บหนี้ถัวเฉลี่ยของอุตสาหกรรมเครื่องประดับเท่ากับ 60 วัน และอุตสาหกรรมเจียร์ไนเพชร์เท่ากับ 14 วัน โดยจะเห็นได้ว่าระยะเวลาในการจัดเก็บหนี้มีแนวโน้มที่ยาวนานขึ้น ดังนั้นแสดงว่าการบริหารลูกหนี้ของอุตสาหกรรมเริ่มลดลง ส่วนทางด้านการบริหารสินค้าคงเหลือของอุตสาหกรรมเครื่องประดับนั้นมีระยะเวลาถัวเฉลี่ยเท่ากับ 79 วัน โดยถือเป็นระยะเวลาที่ยาวนาน เพราะโดยเฉลี่ยแล้วโดยทั่วไปสำหรับขั้นตอนการผลิตใช้เวลามากที่สุดเพียง 60 วัน แสดงว่าการบริหารสินค้าคงเหลือของอุตสาหกรรมยังไม่มีดีพอ

นอกจากนี้เมื่อวิเคราะห์สมรรถภาพในการทำกำไรของอุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับ พบว่าการดำเนินงานของอุตสาหกรรมเจียร์ไนเพชร์มีอัตรากำไรขั้นต้นเฉลี่ยร้อยละ 28.26 และเมื่อได้จัดสรร

สำหรับค่าใช้จ่ายในการขายและบริหารแล้ว ทำให้เกิดกำไรก่อนหักดอกเบี้ยและภาษีเฉลี่ยร้อยละ 3.65 ซึ่งเท่ากับอัตรากำไรสุทธิเฉลี่ยของอุตสาหกรรมเจียรไนเพชร ส่วนอุตสาหกรรมเครื่องประดับมีอัตรากำไรขั้นต้นเฉลี่ยร้อยละ 34.95 และเมื่อได้จัดสรรสำหรับค่าใช้จ่ายในการขายและบริหารแล้ว ทำให้เกิดกำไรก่อนหักดอกเบี้ยและภาษีเฉลี่ยร้อยละ 15.73 และเมื่อได้จ่ายดอกเบี้ยและภาษีแล้ว จะเหลือกำไรสุทธิเฉลี่ยร้อยละ 14.16 โดยอุตสาหกรรมเครื่องประดับมีการจ่ายดอกเบี้ยและภาษีในจำนวนไม่มากเนื่องจากอุตสาหกรรมมีสัดส่วนของการก่อหนี้จากการกู้ยืมเงินระยะยาวต่ำ และในขณะเดียวกันก็ได้รับการส่งเสริมการลงทุนทางด้านภาษีเงินได้นิติบุคคลในเรื่องของการยกเว้นภาษีและการลดหย่อนภาษี ผลกำไรที่เกิดขึ้นก่อให้เกิดผลตอบแทนต่อผู้ถือหุ้นและสินทรัพย์รวม สำหรับช่วงระยะเวลาที่ทำการศึกษา พบว่าอุตสาหกรรมเครื่องประดับให้ผลตอบแทนแก่สินทรัพย์รวมและผู้ถือหุ้นสูงกว่าอุตสาหกรรมเจียรไนเพชร โดยให้ผลตอบแทนเฉลี่ยเท่ากับ ร้อยละ 14.50 และ ร้อยละ 21.16 ตามลำดับ ในขณะที่อุตสาหกรรมเจียรไนเพชรให้ผลตอบแทนแก่สินทรัพย์รวมเฉลี่ยร้อยละ 4.05 และให้ผลตอบแทนแก่ผู้ถือหุ้นเฉลี่ย ร้อยละ 17.34 ทั้งนี้เนื่องจากอุตสาหกรรมเครื่องประดับเป็นอุตสาหกรรมขั้นสุดท้ายที่ก่อให้เกิดผลผลิตที่มีมูลค่าเพิ่ม (Value Added) ที่สูง ดังนั้นจึงทำให้มีความสามารถในการทำกำไรได้ดีกว่าอุตสาหกรรมเจียรไนเพชร

2. ปัญหาในการดำเนินงาน

จากการวิเคราะห์งบการเงินของบริษัทในอุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับในเขตนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดลำพูนในช่วงปี พ.ศ. 2540-2544 ทำให้ทราบถึงผลการดำเนินงานและปัญหาของอุตสาหกรรมในช่วงการดำเนินงานที่ผ่านมาในสำหรับช่วงเวลาดังกล่าว กล่าวคืออุตสาหกรรมมีโครงสร้าง ทางการเงินและโครงสร้างของเงินทุนมาจากส่วนของผู้ถือหุ้นของบริษัทเป็นส่วนใหญ่ และส่วนของผู้ถือหุ้นก็มีแนวโน้มในการขยายตัวเพิ่มขึ้นด้วย ส่วนการก่อหนี้ของอุตสาหกรรมนั้นส่วนใหญ่เป็นการก่อหนี้กับ ผู้ถือหุ้นและกรรมการของบริษัทกู้เงินจากสถาบันการเงินก็มีอยู่น้อย ดังนั้นอุตสาหกรรมจึงมีสภาพเสี่ยงต่อการชำระหนี้ต่ำมาก ในขณะที่ความสามารถในการชำระดอกเบี้ยของอุตสาหกรรมก็สูง เช่นเดียวกันสภาพคล่องของอุตสาหกรรมก็สูงด้วย แต่ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับการบริหารลูกหนี้และสินค้าคงเหลือของอุตสาหกรรมให้สามารถเปลี่ยนเป็นเงินสดได้เร็ว แต่ก็พบว่าอุตสาหกรรมใช้ระยะเวลาในการเรียกเก็บหนี้ช้าลง และมีสินค้าสำเร็จรูปที่เกิดจากการยกเลิกคำสั่งซื้อ สินค้าสำเร็จรูปที่มีตำหนิโดยถือเป็นงานเสีย และสินค้าที่ทำออกมาไม่ตรงตามที่ลูกค้ากำหนดเพิ่มขึ้น โดยอุตสาหกรรมไม่สามารถจำหน่ายออกไปได้ทันที เพราะสินค้าเหล่านี้ส่วนใหญ่เป็นสินค้าแฟชั่น โดยเป็นพวกเครื่องประดับเงินและทองเหลืองที่อาจมีหรือไม่มีอัญมณีประดับ โดยอัญมณีอาจเป็นอัญมณีแท้หรือเทียม มิใช่เครื่องประดับโลหะมีค่าเช่นทองคำ ซึ่งมีสภาพคล่องสูงที่จะสามารถจำหน่ายออกไปได้โดยเร็ว ปัญหาดังกล่าวนี้เกิดกับอุตสาหกรรมเครื่องประดับเท่านั้น ส่วนอุตสาหกรรมเจียรไนเพชรนั้นจะไม่เกิดปัญหาเช่นที่กล่าวมานี้ นอกจากนี้แล้วอุตสาหกรรมยังประสบ

ปัญหาในเรื่องของการทำกำไร โดยเฉพาะอุตสาหกรรมเจียรไนเพชรที่มีความสามารถในการทำกำไรต่ำกว่าอุตสาหกรรมเครื่องประดับ ทั้งนี้เนื่องมาจากโครงสร้างทางด้านรายได้และต้นทุนของอุตสาหกรรมเจียรไนเพชรแตกต่างจากโครงสร้างรายได้และต้นทุนของอุตสาหกรรมเครื่องประดับ โดยอุตสาหกรรมเจียรไนเพชรจะมีต้นทุน การบริการซึ่งมีต้นทุนเกี่ยวกับแรงงาน เป็นองค์ประกอบอยู่ในสัดส่วนที่สูง ในขณะที่เดียวกันรายได้ของอุตสาหกรรมเกิดจากการเจียรไนเพชรที่ติดตามจำนวนเม็ดที่สามารถเจียรไนได้ในราคา ค่าจ้างที่เท่ากันทุกหน่วย ในขณะที่อุตสาหกรรมเครื่องประดับมีรายได้ซึ่งเกิดจากการขาย โดยสามารถกำหนดราคาได้หลากหลายตามความยากง่ายของชิ้นงานและวัสดุที่ใช้ ถึงแม้ว่าแนวโน้มของกำไรของอุตสาหกรรมจะมีการขยายตัวเพิ่มขึ้นก็ตาม อุตสาหกรรมก็ยังประสบปัญหาในเรื่องของราคาของวัตถุดิบ การต่อรองราคาจากลูกค้า การไม่สามารถกำหนดราคาได้เองของบริษัทที่มีบริษัทใหญ่อยู่ในต่างประเทศ แนวโน้มของต้นทุนแรงงานที่สูงขึ้น เป็นต้น นอกจากนี้อุตสาหกรรมยังต้องประสบกับปัญหาการขาดแคลนแรงงาน โดยเฉพาะการขาดแคลนแรงงานที่เป็นช่างฝีมือ การที่จะป้องกันมิให้เกิดการหมุนเวียนของแรงงานสูงนั้นทำให้บางบริษัทต้องจ่ายผลตอบแทนแก่แรงงานในรูปของสวัสดิการในอัตราที่สูง นอกจากนี้ปัญหาต่างๆที่ได้กล่าวมาแล้ว พบว่าผลกระทบจากปัจจัยภายนอก เช่น การเกิดสงคราม ก็มีผลกระทบต่อยอดขายของอุตสาหกรรมเช่นกัน เนื่องจากผู้บริโภคจะมีความระมัดระวังในการใช้จ่ายในสินค้ามากขึ้น โดยเฉพาะการใช้จ่ายในอัญมณีและเครื่องประดับซึ่งเป็นสินค้าฟุ่มเฟือยมากขึ้น

3. ข้อเสนอแนะ

1. จากข้อจำกัดหลายอย่างที่ทำให้อุตสาหกรรมไม่สามารถที่จะกำหนดราคาได้มากเท่าที่ควร เช่น การเผชิญกับภาวะการแข่งขันสูงในภาวะเศรษฐกิจโลกที่ยังไม่ฟื้นตัวเท่าไรนัก โดยเฉพาะคู่แข่งจากประเทศจีนที่มีต้นทุนต่ำ การที่ไม่สามารถกำหนดราคาได้เองเนื่องจากบริษัทใหญ่ซึ่งเป็นบริษัทแม่กำหนดราคารามาให้ ดังนั้นการควบคุมต้นทุนในการผลิตและค่าใช้จ่ายในการขายและบริหาร ประกอบกับการหาตลาดใหม่ๆเพื่อสามารถเพิ่มปริมาณขายให้ได้มากขึ้น จึงน่าจะเป็นหนทางที่ดีที่สุดขณะนี้
2. ควรเป็นผู้นำเสนอสินค้าออกสู่ตลาดให้มากขึ้น จากการศึกษาพบว่าโดยส่วนใหญ่ อุตสาหกรรมจะผลิตตามแบบของลูกค้ามากกว่าที่จะเป็นแบบของตนเอง ดังนั้นจึงทำให้อุตสาหกรรมไม่มีเอกลักษณ์หรือรูปแบบเฉพาะตัวที่จะเป็นจุดขาย ดังนั้นการออกแบบให้เป็นรูปแบบของตนเองและมีการนำเสนอที่ดีจะช่วยขยายตลาดให้แก่อุตสาหกรรมได้มากขึ้น
3. ควรมีการส่งเสริมให้มีการฝึกอบรมฝีมือแรงงานแก่พนักงานให้ได้มาตรฐานยิ่งขึ้น เนื่องจากอุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับจำเป็นต้องอาศัยฝีมือแรงงานในการเจียรไนเพชรสูงสำหรับ อุตสาหกรรมเจียรไนเพชร ส่วนอุตสาหกรรมเครื่องประดับจะต้องอาศัยแรงงานที่มีฝีมือในการขึ้นรูปและ

ระดับอันุมัติสูง ทั้งนี้เพื่อเป็นการลดปริมาณงานที่ไม่ได้มาตรฐานหรือมีค่าหนี อีกทั้งยังเป็นการพัฒนาคุณภาพของงานอีกด้วย

4. ควรจะมีการจำหน่ายสินค้าสำเร็จรูปที่ค้างอยู่ในคลังสินค้าออกไปโดยเร็วเพื่อป้องกันปัญหาสภาพคล่องที่อาจเกิดขึ้น เช่น การเสนอขายให้แก่ลูกค้าในราคาโรงงาน โดยอาจจะเป็นการติดต่อขายให้แก่ลูกค้าที่รู้จักโดยตรง หรืออาจจะขายโดยผ่านทางระบบอิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น

5. ควรจัดหามาตรการในการบริหารลูกหนี้ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น เช่น มีการจัดระดับลูกหนี้ โดยมีการรักษาลูกหนี้ที่ดีไว้ และตัดลูกหนี้ที่เลวออกไป

6. ควรจะกลั่นกรองประวัติของลูกค้าให้ดีกว่าก่อนที่จะมีการทำธุรกิจร่วมกัน และยิ่งถ้าเป็นลูกค้าใหม่ด้วยแล้วควรจะมีการเรียกเงินมัดจำล่วงหน้าไว้ด้วย หรือถ้าจะให้ดีควรมีการเปิดเลตเตอร์ออฟเครดิตทุกครั้งที่มีการสั่งซื้อ

7. สำหรับอุตสาหกรรมเงิยระไนเพชรเป็นอุตสาหกรรมที่ต้องใช้แรงงานจำนวนมาก องค์ประกอบของต้นทุนค่าบริการส่วนใหญ่ คือ ค่าแรงที่จ่ายให้แก่พนักงานเป็นรายวันโดยมิได้จ่ายตามผลผลิตที่ได้ ซึ่งอาจจะถือว่าต้นทุนแรงงานเป็นต้นทุนคงที่ก็ได้ ดังนั้นหากจะทำให้ต้นทุนการบริการของอุตสาหกรรมมีสัดส่วนที่ลดลง อุตสาหกรรมควรที่จะต้องวางแผนในการเพิ่มผลผลิตต่อแรงงานให้มากขึ้น หรือไม่อุตสาหกรรมควรจะจ่ายค่าแรงให้แก่พนักงานตามจำนวนจำนวนผลผลิตที่พนักงานสามารถทำได้